

Siralmas vallomások.

Több oldalról tisztos férfiakról apprehenziókról értesülünk, a miért *ez* helyett az egyszerű *e* fogadtatott a lap írásmódjába.

Ez egy komoly megvitatás tárgya volt több szerkesztőségi konferenciában. Voltak, kik azon nézet mellett küzdöttek, hogy a *ez* valami solid antikmagyaros jellemmel bír, s ennél fogva megtartandó. Ez volt nézete a lapok szerkesztőjének is. A kegyelet nélküli ifjabb nemzedékhez tartozók a *ez* mint fölösleges sallang ellen nyilatkoztak, mely, mint minden fölösleges sallang, a lap elveibe ütközik.

Az egyszerű *e*, mondák, ugyanazon hang, mint *ez*. Más ugy vélekedett, hogy a horderejű dolgot nem kell elhamarkodni, mert a *e*-nek, de a *ez*-nek is vannak szenvedélyes barátai; s hogy egyik pártot se riasztjuk el, legjobb lesz mind a kettőt fölváltva használni. Erre azon észrevétel tétetett, hogy a kétkulacsosság ideig-óráig jó politika lehet, hanem utoljára is az a vége, hogy az egyik oldalon sem töltik meg a kulacsot.

Denique finis finalis, hogy az általános szavazat alapján a szerkesztő lezavartatott, a *e* uralomra emeltetett; úgy hogy neki, valamint a *ez* több tisztos kegyelőnek nem marad egyéb vigasztalása, mint az, hogy az írók megszokása, a szerzők figyelmetlensége, és a correctorok szórakozottságánál fogva legalább még félévig igen szépen fogják egymást fölváltani a *ez*-ék és a *e*-ék, a mi egyébiránt a méltányos kiegyenlítés a leben und leben lassen jelszava alatt küzdő „Bécsi Híradó”-hoz legillőbb is leend; és a többi sokkal nagyobb sajtóhiba között talán észre sem fog vétetni. Szerk.